

[Svend Auken]

Jeg vil bare svare hr. Niels Helveg Petersen. Hr. Niels Helveg Petersen siger, at Socialdemokratiet ganske vist ikke kan lide underskud, men heller ikke kan lide at gøre noget ved underskuddet på betalingsbalancen. Jamen det er ikke nogen fair fremstilling. Faktisk har vi af et oppositionsparti at være på helt overraskende detaljeret måde konsekvent anvist de veje, vi mener skal anvendes for at bringe betalingsbalanceunderskuddet ned. En af de veje er indgrebet over for det lånefinansierede forbrug, som vi har efterlyst i et par år. Det indgreb, vi nu har fået, indfrier imidlertid ikke løfterne. Det er et rigtig dårligt indgreb. Selv hr. Niels Helveg Petersen, som jo ellers er regeringens mest loyale forsvarer, har ikke kunnet finde meget positivt at sige om dets udformning, kun om dets hensigt.

Hr. Niels Helveg Petersen spørger, hvad vi egentlig ville gøre med hensyn til betalingsbalancen ud over dette med det lånefinansierede forbrug, som vi kan diskutere udformningen af. Jeg skal kun kort resumere, at det, vi for alvor mener der er behov for, er en varig forbedring af opsparingskvoten i samfundet og en varig forbedring af erhvervenes konkurrenceevne – de to forhold, som er blevet afgørende forringet i de seneste år. På begge områder har vi lagt konkrete forslag frem, og dem vil vi selvfølgelig blive ved med at arbejde for.

Men hr. Niels Helveg Petersen glemmer at fortælle Folketinget og offentligheden, at statsministeren og hr. Niels Helveg Petersen i alle de måneder fra foråret 1984, hvor vi første gang rejste debatten om den truende udvikling på betalingsbalancen, måned for måned har fortalt offentligheden, at vi bare skulle vente en måned, at vi bare skulle vente et kvartal, så skulle det nok blive bedre herhjemme. Hver gang har vi fået at vide, at underskuddet skyldtes de store investeringer, og at de store investeringer ville give sig udslag i en stærkt stigende eksport. Jamen hvad er der sket? De mange investeringer har ikke omsat sig i en stærkt stigende eksport; tværtimod er både industri- og landbrugseksporten gået i stå, og industriens ordrebeholdninger er i dag tømte. Jamen så lad os dog diskutere, hvad vi skal gøre for at få nogle ordrer ind, og hvad vi skal gøre for at styrke konkurrenceevnen, og hvad vi skal gøre for at få dansk erhvervsliv op igen, i stedet for

som statsministeren og hr. Niels Helveg Petersen at lade, som om der ikke er et problem, for der er et problem, og det er desværre stort, og det er voksende.

Albrechtsen (VS):

Hr. Niels Helveg Petersen mente, at debatten i dag har været usaglig. Det har den muligvis været, men den har i hvert fald vist én ting, og det er, at afstanden mellem det politiske højre og det politiske venstre her i Folketinget er blevet væsentlig større, og der er – det kan klart konstateres – kun alternativet mellem højrepartiernes sammenhold omkring den borgerlige regering på den ene side og arbejderflertallet på den anden side. Det har debatten klart understreget, og det er godt. Det er også godt, at afstanden mellem højre og venstre er blevet større, for det er den modsætning mellem det politiske højre og det politiske venstre, som kan være den eneste drivkraft til virkelig forandring og forbedring af forholdene i dette land. I den forstand har det været en god debat, fordi den altså har været med til at skærpe denne modsætning mellem højre og venstre, som er det egentlige fundament for forbedringer.

I øvrigt kan jeg huske en debat, hvor udenrigsministeren kraftigt hånede os, fordi han syntes, vi teoretiserede for meget. Han vendte tilbage til mindelser om de glade studenterdage, da man sad omkring punchebolle og rigtig teoretiserede. Jeg har aldrig i mine dage hørt så megen teoretisering og punchebollesnak som statsministerens tale: snesevis af tal i en lind strøm efter hinanden, ren teori og snak om historiske forhold, som ingen i dag kan gøre noget ved.

Det, der er problemet, er, at regeringen er kørt fast i problemerne, og det kommer man altså ikke uden om ved at fortsætte denne ørkesløse diskussion om, hvem der har skabt disse problemer engang tilbage i tiden. Nu står man med dem, og det eneste alternativ, der er, er arbejderflertallet.

Dernæst vil jeg gerne sige tak til hr. Svend Auken for bemærkningerne om VS-dagsordenen. Jeg hæftede mig meget ved, at hr. Svend Auken sagde, at der var et problem i forbindelse med skatteforliget, og jeg mener, hr. Svend Auken sagde, at det ikke skulle være Socialdemokratiet, der begyndte med at bryde skatteforliget. Jamen det er jo sådan, at